

LIANES o
LES RATES QUE IMITEN
L'ESTHER WILLIAMS

Núria Mirabet

Pròleg Pere Gimferrer

TRÍPODE

Editorial Trípod

POEMARIS

Títol: *Lianes o les rates que imiten l'Esther Williams*

Primera edició: gener de 2021

© Núria Mirabet

© Del pròleg: Pere Gimferrer

© D'aquesta edició: Edicions Trípede, SL

Carrer Aribau, 114, entl.4a Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Impressió: Romanyà Valls

Imprès a Catalunya

ISBN: 978-84-122351-3-5

Dipòsit legal: B 22761-2020

L'editor autoritza la reproducció d'aquest llibre, totalment o parcial, per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

per a vosaltres

PRÒLEG

No és el vocabulari del confinament? És el vocabulari del confinament? L'època de redacció és la que és; però tota poesia és sempre, alhora, confinament i desconfinament: confinem en els límits o el clos dels sons cada mot, i, al mateix temps, desconfinem aquest clos, i la realitat que els mots sembla que designin posarà setge al clos, més vast, de tot el que és inefable. No pas símbols ni signes ben bé; una realitat bellugadissa, que alhora ens assalta a ulls veients i fa, amb els sons, pinzellades o notes d'una partitura esparsa, que es cabdella i descabdella en el si del mateix poema: com una bombolla, és momentània i, com la imatge d'una bombolla, és indestructible en el temps (en el no-temps immòbil) que li és propi, el temps del poema.

La mateixa dicotomia del títol és reveladora; en el fons no és dicotomia, sinó tríada o quartet: «Lianes» (com un dels títols, *Llimbs i lianes* que Baudelaire va prendre en consideració possible per al seu únic llibre), més «les rates»

(encara som en el món de l'imaginari baudelarià), «que imiten» (no comptem mai les rates en el nombre del animals mimètics: hem saltat a la lògica de la visió del somni), «l'Esther Williams» (nou salt cap a l'imaginari retro i a voltes fins i tot kitsch, que inclou, a més, una tria o descompartiment generacional, perquè no tothom pot haver conegut o recordar o haver sentit avui aquest nom, intraduïble a cap altra icona semblant). El títol, doncs, indica, com una diapositiva en una pantalla translúcida, el ventall —fulminat per un ba-zooka verbal— d'aquests poemes de Núria Mirabet.

Hi ha un món quotidià, sí, gairebé, a vegades detallista; però hi ha també, i per damunt de tot, el saqueig imaginístic de la dada immediata pel pensament adolorit i lúcid que desvetlla els caires polièdrics del jo poètic. S'ha vist a si mateixa aquesta escriptura imatjada i ascètica alhora; i tots nosaltres ens hi veiem: no *Remembrance of Things Past*, sinó potser *The Wild Party* o *The Naked Lunch*. Tots hi som convidats, i no com al *Festin de pierre* de Molière sinó a veure'ns com veia el ressuscitat evangèlic els humans: *velut arbores ambulantes*. Caminem, a l'esquerda entre els mots, cap a nosaltres mateixos en aquests poemes corprenedors i corpresos.

Pere Gimferrer

Octubre 2020

Notes a les paraules:

Una liana és l'elasticitat irreversible
Congelar-se és la fragilitat del tel
Búnquer és l'estructura opaca de la por
La balsa és l'acció d'un moviment,
la sabata de l'aigua.

Contagi és la finestra
Ser/ambició és tenir-se plena de contagis
Alimentar-se és acceptar la finitud
Persèfone/Demèter/Hera és ser infinita.

LIANES

Les esteles dels avions pronostiquen un canvi de temps.
El cel blau. Ratllat pertot, solcat.
Els arbres sense fulles.
L'alè del vent encara lluny.
Garlandes de silencis.

Pregunta als avions cap on van,
qui porten,
si se'm poden endur

— amb els que cohabitaven en mi —

perquè aquí les dunes s'han solidificat
i ja no tinc sorra que em faci de coixí.

Pregunta'ls si en els solcs puc plantar-hi
delictes, amors i ferides,
perquè allà on vagi en vull trobar de nous.

Si pot reconèixer les olors
transportar-les i escampar-les
per on la terra s'estripa.

Si cal indexar les paraules i els gestos i les creences.

Pregunta'ls si m'hi poden deixar
fins que els grillons em nuïn amb l'aire,
que m'amari de tot i em desvetlli.

1.

Escolta'm. Et parlo a tu que estàs sola; a les ombres d'ulls salvatges que t'acompanyen; als funàmbuls que circulen per les teranyines que files amb la punta de les teves neurones i a les preses que s'hi enganxen; a l'entranya dels secrets de clausura i que clausures. Escolta'm. Ara que estàs sola en tu després de quedar-te quieta i dels silencis emmudits.

Escolta'm que et parlo a tu.

2.

T'agradaria anar a les palpentos

però és massa d'hora

i has d'encendre el llum.

La tassa petita

per un cafè massa llarg

i el so de la màquina retruny per tota la casa

que dorm encara. Massa.

Tu només vols prestar atenció al teu somni:

semblava important o significatiu
però les imatges s'esborren per moments
en una boira de vida

 quina, per a què
l'estranyesa, violeta,
 un home, un escarabat
 una porta massa petita
 una àguila a dalt d'un cim,

paratges aparentment coneguts
i una ànsia que li marcava el tempo.

I forces i forces, però és en va.

I el cafè t'acaba de dur a la llum del dia.

Massa tard.

Ja és massa tard.

La distància ha deixat de ser constant.
El sol s'ha apagat.
El llop ha sortit de terra endins
i m'ha fregat la cama: udola,

la meva inquietud també udola
i s'escampa pel bosc sense llum
sense punt de fuga a l'infinit,
i pesa,

pesa de desconsol
de tanta ceguesa
de tanta terra premsada

i del pes es balanceja
en una havanera feixuga que envolta l'alzina;
i en sentir el ritme
s'enganxa el llop a les cames
perquè endevina la lluna
que despunta entre els meus peus.

Plou sense fer soroll
i cala en els udols
sebrats en la terra.
